

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 548

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 180 din 29 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3)—(5), art. 3 alin. (1) lit. a) și b), art. 14 și art. 15, precum și ale anexei nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.018. — Ordin al ministrului transporturilor pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 536/2012 privind aprobarea Listei cuprinzând punctele și locurile de operare și limitele acestora, a căror infrastructură portuară aparține domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, precum și limitele radelor portuare și ale zonelor de ancoraj.....	5–6
1.110. — Ordin al ministrului transporturilor privind acordarea unui ajutor de investiții, exceptat de la obligația notificării, Societății Naționale „Aeroportul Internațional Mihail Kogălniceanu — Constanța” — S.A., pentru anii 2018—2020.....	7–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	9–15
ACTE ALE UNIUNII NAȚIONALE A PRACTICIENILOR ÎN INSOLVENȚĂ DIN ROMÂNIA	
2. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, aprobat prin Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 180**

din 29 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3)—(5), art. 3 alin. (1) lit. a) și b), art. 14 și art. 15, precum și ale anexei nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3)—(5), art. 3 alin. (1) lit. a) și b), art. 14 și art. 15, precum și ale anexei nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, excepție ridicată de Florin Onuși în Dosarul nr. 3.276/269/2016 al Judecătoria Oltenița. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 15D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune, în principal, concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere faptul că textele legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei, iar în subsidiar, de respingere a acesteia ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.276/269/2016 al Judecătoria Oltenița, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3)—(5), art. 3 alin. (1) lit. a) și b), art. 14 și 15, precum și ale anexei nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată.** Excepția a fost invocată de Florin Onuși cu ocazia judecării unei acțiuni civile având ca obiect „ordonanță de plată” formulată de reclamanta—creditor Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România, prin Direcția Regională de Drumuri și Poduri București, în contradictoriu cu pârâtul-debitor Florin Onuși, prin care s-a solicitat obligarea acestuia la plata penalităților de întârziere datorate ca urmare a neexecutării obligațiilor contractuale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că reglementarea criticată este

neconstituțională, deoarece în domeniul proprietății nu se poate reglementa prin ordonanță a guvernului, ci numai prin lege organică. Susține, de asemenea, că „prin stabilirea limitelor amprizei, zonei drumului și zonei de siguranță s-au trecut din proprietatea publică a comunelor și cetățenilor care se învecinează cu drumul public, după caz, suprafețe de teren variabile, după cum sunt stabilite, zonele de siguranță și zonele de protecție.”

6. **Judecătoria Oltenița** apreciază că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** arată că, din examinarea excepției de neconstituționalitate, atât prin prisma întrunirii condițiilor de admisibilitate, cât și prin raportarea prevederilor legale criticate la dispozițiile constituționale invocate, excepția apare ca fiind inadmisibilă, în lipsa legăturii acesteia cu soluționarea cauzei. În susținerea acestui punct de vedere este invocată jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, exemplu fiind Decizia nr. 621 din 13 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 5 decembrie 2016, sens în care arată că, în cauză, lipsește condiția interesului procesual prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității prevederilor criticate.

9. În subsidiar consideră că, din examinarea prevederilor criticate din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, nu rezultă dispoziții de natură a afecta/încălca normele constituționale cuprinse în art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. m), art. 108 alin. (1) și (3), precum și celor ale art. 136 alin. (3), astfel încât, din această perspectivă, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 2 alin. (3)—(5), art. 3 alin. (1) lit. a) și b), art. 14 și 15, precum și a anexei nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 29 iunie 1998, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul cuprins normativ:

— Art. 2 alin. (3): „*Fac parte integrantă din drum: ampriza și zonele de siguranță, suprastructura și infrastructura drumului, podurile, podețele, șanțurile, rigolele, viaductele, pasajele denivelate, zonele de sub pasajele rutiere, tunelurile și alte lucrări de artă, construcțiile de apărare, protecție și consolidare, trotuarele, piste pentru cicliști, locurile de parcare, oprire și staționare, stațiile de taxare, bretelele de acces, drumurile tehnologice amenajate pentru întreținerea autostrăzilor, indicatoarele de semnalizare rutieră și alte dotări pentru siguranța circulației, sistemele inteligente de transport și instalațiile aferente, spațiile de serviciu sau control, spațiile cuprinse în triunghiul de vizibilitate din intersecții, spațiile cuprinse între autostradă și/sau drum și bretelele de acces, sistemele pentru protecția mediului, terenurile și plantațiile din zona drumului și perdelele de protecție, mai puțin zonele de protecție.*”

(4) *De asemenea, se consideră ca făcând parte din drum districtele, cantoanele, pepinierele, centrele de întreținere și coordonare și orice alte construcții, amenajări sau instalații destinate apărării, exploatării sau operării drumurilor, inclusiv terenurile necesare aferente, precum și sistemele de captare, pompare și evacuare a apelor pluviale care deservesc drumurile, cu excepția acelor care fac parte, potrivit prevederilor legale, din capitalul social al unor companii naționale, societăți comerciale cu capital de stat sau pentru care au fost emise certificate de atestare a dreptului de proprietate pentru companiile naționale și societățile comerciale cu capital de stat.*

(5) *Fac parte din elementele infrastructurii autostrăzilor și drumurilor naționale aparținând domeniului public al statului:*

1. *suprastructura și infrastructura drumului, situate în cadrul amprizei, și terenul aferent;*

2. *podurile, tunelurile, viaductele, pasajele denivelate și alte lucrări de artă, cu terenul aferent;*

3. *locurile de parcare, oprire și staționare, precum și terenurile aferente care aparțin domeniului public al statului;*

4. *lucrările de consolidare, de protecție și de apărare și terenul aferent;*

5. *plantațiile rutiere și terenul aferent;*

6. *suprafețele de teren situate de o parte și de cealaltă a drumului, care formează zonele de siguranță, în limitele prevăzute de prezenta ordonanță.”;*

— Art. 3 alin. (1): „*Din punct de vedere al destinației drumurile se împart în:*

a) *drumuri publice — drumuri de utilitate publică și/sau de interes public destinate circulației rutiere și pietonale, în scopul satisfacerii cerințelor generale de transport ale economiei, ale populației și de apărare a țării; acestea sunt proprietate publică și sunt întreținute din fonduri publice, precum și din alte surse legal constituite;*

b) *drumuri de utilitate privată — drumuri destinate satisfacerii cerințelor proprii de transport rutier și pietonal spre obiective economice, forestiere, petroliere, miniere, agricole, energetice, industriale și altele asemenea, de acces în incinte, ca și cele din interiorul acestora, precum și cele pentru organizările de șantier; ele sunt administrate de persoanele fizice sau juridice care le au în proprietate sau în administrare.”;*

— Art. 14: „*Zona drumului public cuprinde: ampriza, zonele de siguranță și zonele de protecție.”;*

— Art. 15: „*Ampriza drumului este suprafața de teren ocupată de elementele constructive ale drumului: parte carosabilă, trotuare, piste pentru cicliști, acostamente, șanțuri, rigole, taluzuri, șanțuri de gardă, ziduri de sprijin și alte lucrări de artă.”*

— **Anexa nr. 1: „Limitele zonei drumului**

a) *Zonele de siguranță ale drumurilor sunt cuprinse de la limita exterioară a amprizei drumului până la:*

— *1,50 m de la marginea exterioară a șanțurilor, pentru drumurile situate la nivelul terenului;*

— *2,00 m de la piciorul taluzului, pentru drumurile în rambleu;*

— *3,00 m de la marginea de sus a taluzului, pentru drumurile în debleu cu înălțimea până la 5,00 m inclusiv;*

— *5,00 m de la marginea de sus a taluzului, pentru drumurile în debleu cu înălțimea mai mare de 5,00 m.*

b) *Zonele de siguranță ale podului, care includ și suprafețe de teren aflate sub pod, sunt:*

— *10,00 m de la limita exterioară a racordării podului cu terasamentul, pentru podurile fără lucrări de apărare a malurilor (rampa de acces face parte integrantă din pod);*

— *la limita exterioară a lucrărilor de apărare a malurilor, pentru podurile la care aceste apărări au o lungime mai mare de 10 m (rampa de acces face parte integrantă din pod).*

c) *Zonele de siguranță ale drumurilor cu versanți (defilee) cu înălțimea mai mare de 30 m se consideră la partea superioară a taluzului versantului.*

d) *Zonele de protecție sunt cuprinse între marginile exterioare ale zonelor de siguranță și marginile zonei drumului, conform tabelului următor:*

Categoria drumului	Autostrăzi	Drumuri naționale	Drumuri județene	Drumuri comunale
Distanța de la marginea exterioară a zonei de siguranță până la marginea zonei drumului (m)	50	22	20	18

e) *Zona drumului reprezintă distanța de la axul drumului până la marginea exterioară a zonei de protecție.”*

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. m) referitoare la categorii de legi, art. 108 alin. (1) și (3) referitoare la actele Guvernului, precum și celor ale art. 136 alin. (3) privind proprietatea.

14. Analizând situația de fapt din cauza dedusă judecării, Curtea reține că, așa cum rezultă din actele depuse la dosar, în data de 9 iulie 2012, între Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. prin Direcția Regională

de Drumuri și Poduri București, în calitate de administrator, și Florin Onuși, autor al excepției de neconstituționalitate, în calitate de utilizator, a fost încheiat Contractul nr. 119/2012 de utilizare a zonei drumului, durata acestui contract fiind de 5 ani, respectiv până la data de 8 iulie 2017, inclusiv. Obiectul acestui contract îl constituia acordarea de către administrator, în beneficiul utilizatorului, a dreptului de a utiliza/ocupa terenul în suprafață de 3.400 m² în zona drumului național DN 31, precum și obligația utilizatorului de a achita contravaloarea tarifului de utilizare a zonei drumului, stabilit potrivit art. 47 alin. (4) și (7) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor. Întrucât utilizatorul nu a achitat tariful de utilizare datorat, contrar obligației de plată ce a fost asumată prin contract la momentul semnării acestuia, prin acțiunea formulată în instanță, având ca obiect cererea de ordonanță de plată, înregistrată la Judecătoria Oltenița, reclamanta-creditor Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., prin Direcția Regională de Drumuri și Poduri București, a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul-debitor Florin Onuși, obligarea acestuia la plata sumei de 1.637,63 lei, reprezentând contravaloarea tranșelor scadente și neachitate pe anii 2, 3 și 4 conform tabelului de calcul, precum și a facturilor emise, valoarea penalităților de întârziere, valoarea cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu intervenit între părți, precum și cheltuielile ocazionate de transmiterea prin poștă a somației de plată. Cu acest prilej, pârâtul-debitor a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3)—(5), art. 3 alin. (1) lit. a) și b), art. 14 și art. 15, precum și ale anexei nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, care fac obiect al controlului de constituționalitate.

15. Examinând incidența, din această perspectivă, a cauzei de admisibilitate care privește legătura prevederilor legale criticate cu soluționarea cauzei, consacrată de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia „*Curtea Constituțională decide*

asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, Curtea amintește condițiile desprinse în jurisprudența sa din interpretarea acestui text legal. Astfel, existența legăturii cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, presupune întrunirea, cumulativă, a următoarelor condiții: aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea și Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, paragraful 20, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014; Decizia nr. 712 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 24 noiembrie 2015, paragraful 19).

16. Având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum au fost interpretate în jurisprudența sa, și constatând că obiectul cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate îl constituie neexecutarea unei obligații contractuale, Curtea constată că prevederile art. 2 alin. (3)—(5), art. 3 alin. (1) lit. a) și b), art. 14 și 15, precum și cele ale anexei nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, nu sunt incidente în cauză. Astfel fiind, excepția de neconstituționalitate având ca obiect aceste prevederi legale va fi respinsă ca inadmisibilă.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3)—(5), art. 3 alin. (1) lit. a) și b), art. 14 și art. 15, precum și ale anexei nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, excepția ridicată de Florin Onuși în Dosarul nr. 3.276/269/2016 al Judecătoria Oltenița.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Oltenița și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 536/2012 privind aprobarea Listei cuprinzând punctele și locurile de operare și limitele acestora, a căror infrastructură portuară aparține domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, precum și limitele radelor portuare și ale zonelor de ancoraj

Având în vedere Referatul Direcției transport naval nr. 5.240 din 26.03.2018 prin care se propune modificarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 536/2012 privind aprobarea Listei cuprinzând punctele și locurile de operare și limitele acestora, a căror infrastructură portuară aparține domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, precum și limitele radelor portuare și ale zonelor de ancoraj,

ținând cont de prevederile art. 8 alin. (1) și art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 22/1999 privind administrarea porturilor și a căilor navigabile, utilizarea infrastructurilor de transport naval aparținând domeniului public, precum și desfășurarea activităților de transport naval în porturi și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Anexa la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 536/2012 privind aprobarea Listei cuprinzând punctele și locurile de operare și limitele acestora, a căror infrastructură portuară aparține domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, precum și limitele radelor portuare și ale zonelor de ancoraj, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 11 iunie 2012, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Lucian Șova

LISTA
cuprinzând punctele și locurile de operare și limitele acestora,
a căror infrastructură aparține domeniului public al unităților administrativ-teritoriale,
precum și limitele radelor portuare și ale zonelor de ancoraj

Nr. crt.	Denumirea punctului/locului de operare	Operatorul portuar	Limitele punctului/locului de operare	Suprațata teritoriilor	Vecinătăți (după caz, pe scurt)	Limitele radei portuare	Limitele zonei de ancoraj	Căpitania zonală în a cărei jurisdicție se află	Observații
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.	Pasarela MAMAIA	Primăria Municipiului Constanța	—	1.250 mp	— Zona Hotel Victoria, stațiunea Mamaia — Diful sparge-val	—	—	Căpitania Zonală Constanța	Loc de operare — acostare ambarcațiuni de agrement — fără zonă de radă, acostare la debarcader
2.	Siloz de cereale AGRICOST	Societatea Comercială „AGRICOST” — S.R.L. Iași — punct de lucru Brăila	km 173 + 100 km 173 + 300 Dunăre, mal drept	7.470 mp	— Zona de trecere bac IMB — Comuna Mărașu, județul Brăila	—	km 165 — km 168 Dunăre, malul drept — pentru nave maritime și de navigație interioară km 175 — km 175 + 500 km 181 + 600 — km 183 Dunăre, malul drept — pentru nave de navigație interioară	Căpitania Zonală Galați	1. Loc de operare — acostare nave maritime și nave de navigație interioară la ponton 2. Descărcarea cerealelor din barjă se poate realiza cu macara plutitoare cu graifer. 3. Activitatea operatorului se desfășoară în conformitate cu prevederile Regulamentului portuar al C.N. „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați
3.	Port de agrement POJEJENA	Societatea Comercială Eoliana Caraș — S.R.L.	— km 1054 + 790 — km 1054 + 950	12.000 mp	Dunărea și terenuri proprietate publică, aflate în administrarea Consiliului Local Pojejena, județul Caraș-Severin	—	km 1049 + 600 — km 1050 + 900 Dunăre, mal stâng	Căpitania Zonală Drobeta-Turnu Severin	Loc de operare — acostare ambarcațiuni de agrement
4.	Plandiște km 1045+300	Societatea Comercială Petrobanat Trade — S.R.L. Moldova Nouă, județul Caraș-Severin	km 1045 + 300 Dunăre, mal stâng	10.000 mp	Dunărea și teren proprietate publică aflate în administrarea Consiliului Local Moldova Nouă, județul Caraș-Severin	—	km 1.047 — km 1.049 + 100, Dunăre mal stâng	Căpitania Zonală Drobeta-Turnu Severin	Loc de operare — încărcare/descărcare/depozitare produse de balastieră și piatră
5.	Punct de traversare a Dunării cu bacul între localitățile Moldova Nouă și Golubac	Primăria Orașului Moldova Nouă	km 1045 + 800, Dunăre, mal stâng	19.200 mp	Dunărea și teren proprietate publică aflate în administrarea Consiliului Local Moldova Nouă, județul Caraș-Severin	—	km 1.047 — km 1.049 + 100, Dunăre, mal stâng	Căpitania Zonală Drobeta-Turnu Severin	Loc de operare deschis accesului public — încărcare/descărcare mărfuri și/sau îmbarcare/debarcare persoane

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN**privind acordarea unui ajutor de investiții, exceptat de la obligația notificării, Societății Naționale „Aeroportul Internațional Mihail Kogălniceanu — Constanța” — S.A., pentru anii 2018—2020**

Având în vedere:

— Referatul Direcției transport aerian nr. 20.633 din 18.05.2018,

luând în considerare:

— importanța strategică a infrastructurii aeroportuare aflată în administrarea Societății Naționale „Aeroportul Internațional Mihail Kogălniceanu — Constanța” — S.A. în contextul politicilor de securitate regională;

— Regulamentul (UE) nr. 651/2014 al Comisiei din 17 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața internă în aplicarea art. 107 și 108 din tratat, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Regulamentul (UE) nr. 651/2014*;

— Memorandumul nr. 13.780 din 13.04.2018 cu tema „Acordarea unui ajutor de investiții, exceptat de la obligația notificării, Societății Naționale «Aeroportul Internațional Mihail Kogălniceanu — Constanța» — S.A., pentru anii 2018—2020”,

în temeiul:

— art. 4 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă acordarea unui ajutor de investiții, exceptat de la obligația notificării, Societății Naționale „Aeroportul Internațional Mihail Kogălniceanu — Constanța” — S.A. (SN AIMKC), acordat sub forma de grant/alocare financiară nerambursabilă.

(2) Măsura de ajutor se acordă de la data intrării în vigoare a prezentului ordin și până la data de 31.12.2020.

(3) În cazul în care, pe perioada prevăzută la alin. (2), traficul anual de pasageri înregistrați de SN AIMKC depășește 200.000 de pasageri, valoarea ajutorului nu va depăși 75% din costurile eligibile, în conformitate cu prevederile art. 56a alin. 13 din Regulamentul (UE) nr. 651/2014.

Art. 2. — Prezenta măsură de ajutor de stat nu intră sub incidența obligației de notificare către Comisia Europeană, fiind acordat în conformitate cu prevederile art. 56a din Regulamentul (UE) nr. 651/2014.

Art. 3. — În cadrul măsurii de ajutor de stat prevăzută la art. 1 sunt eligibile costurile de investiții.

Art. 4. — (1) În sensul prezentului ordin, următorii termeni se definesc astfel:

a) *costurile de investiții eligibile* — costurile legate de investiții în infrastructura aeroportuară, inclusiv costuri de proiectare; acestea nu includ costurile de investiții pentru activități non-aeronautice și costurile pentru sarcinile care intră în sfera sectoarelor de competență publică;

b) *deficit de finanțare a costurilor de investiții* — diferența dintre sursele proprii de finanțare a investițiilor și cheltuielile de investiții programate;

c) *data acordării ajutorului* — data intrării în vigoare a prezentului ordin;

d) *furnizor de ajutor de stat* — Ministerul Transporturilor;

e) *întreprindere în dificultate* — o întreprindere care se află în cel puțin una din situațiile următoare:

(i) mai mult de jumătate din capitalul propriu așa cum reiese din contabilitatea societății a dispărut din cauza pierderilor acumulate;

(ii) face obiectul unei proceduri colective de insolvență sau îndeplinește criteriile prevăzute în dreptul intern

pentru ca o procedură colectivă de insolvență să fie deschisă la cererea creditorilor săi;

(iii) a primit ajutor pentru salvare și nu a rambursat încă împrumutul sau nu a încetat garanția sau a primit ajutoare pentru restructurare și face încă obiectul unui plan de restructurare;

(iv) în ultimii doi ani raportul datoriei/capitaluri proprii al întreprinderii este mai mare de 7,5 și capacitatea de acoperire a dobânzilor calculată pe baza EBITDA se situează sub valoarea 1,0.

(2) Termenii *infrastructură aeroportuară, activități non-aeronautice și traficul mediu anual de pasageri* au înțelesul prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 651/2014.

Art. 5. — (1) Bugetul total estimat al măsurii de ajutor de stat este de 58.549.000 lei.

(2) Bugetul este defalcat pe ani astfel:

An	Defalcare pe ani (lei)
2018	14.701.000
2019	21.862.000
2020	21.986.000

(3) Valoarea ajutorului pentru investiții nu va depăși deficitul de finanțare a costurilor de investiții.

(4) Sumele necesare pentru acoperirea costurilor de investiții ale SN AIMKC se alocă anual de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor, la capitolul 84.01 „Transporturi”, titlul 55 „Alte transferuri”, art. 55.01 „Transferuri interne”, alineatul 55.01.12 — „Investiții ale agenților economici cu capital de stat” și se includ în bugetul de venituri și cheltuieli al SN AIMKC, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 6. — (1) SN AIMKC va fundamenta lunar necesarul de ajutor, va întocmi și va transmite la Ministerul Transporturilor documentația aferentă, conform prevederilor legale, cu

încadrarea în lista de investiții aprobată de ordonatorul principal de credite.

(2) În termen de 30 de zile de la încheierea fiecărui trimestru, SN AIMKC va prezenta la Ministerul Transporturilor, Direcția transport aerian, un raport care va conține:

- a) valoarea ajutorului de investiții primit;
- b) justificarea modului de utilizare a ajutorului de investiții.

(3) În cazul în care se constată că sumele alocate de la bugetul de stat, cu titlul de ajutor de stat, depășesc necesarul de finanțare, se va realiza regularizarea sumelor acordate în luna imediat următoare raportării.

Art. 7. — (1) Pentru a beneficia de măsura de ajutor de stat, SN AIMKC trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) traficul mediu anual de pasageri să fie mai mic de 200.000 de pasageri pe parcursul a două exerciții financiare anterioare anului în care ajutorul de stat este acordat sau, în cazul în care depășește 200.000 de pasageri, aeroportul trebuie să asigure din surse proprii cel puțin 25% din cheltuielile cu investițiile;

b) traficul mediu anual de mărfuri să fie sub 200.000 de tone în cursul ultimelor două exerciții financiare dinaintea celui în care sunt acordate efectiv ajutoarele;

c) acordarea ajutorului de stat nu conduce la creșterea traficului mediu anual de marfă peste 200.000 tone pe parcursul a două exerciții financiare ulterioare anului în care ajutorul de stat este acordat;

d) și-a îndeplinit obligațiile de plată a impozitelor, taxelor și contribuțiilor de asigurări sociale către bugetele componente ale bugetului general consolidat și bugetul local, în conformitate cu prevederile legale în vigoare în România;

e) nu face obiectul unui ordin de recuperare neexecutat în urma unei decizii anterioare prin care un ajutor de stat a fost declarat ilegal și incompatibil cu piața internă;

f) asigură accesul liber și nediscriminatoriu la infrastructura aeroportuară al tuturor utilizatorilor, în condițiile achitării tarifelor aeroportuare și respectării reglementărilor aplicabile;

g) nu este întreprindere în dificultate;

h) reprezentantul legal nu a suferit condamnări definitive din cauza unei conduite profesionale îndreptată împotriva legii, decizie formulată de o autoritate de judecată ce are forță de *res judicata*;

i) investiția în cauză nu depășește ceea ce este necesar pentru a se face față traficului preconizat pe termen mediu pe baza unor prognoze rezonabile ale traficului.

(2) Direcția transport aerian din cadrul Ministerului Transporturilor va verifica îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1).

Art. 8. — Pentru aceleași cheltuieli eligibile, ajutorul de investiții acordat prin prezentul ordin nu se va cumula cu niciun alt ajutor de stat acordat prin alte scheme/proceduri individuale, inclusiv de *minimis*.

Art. 9. — Pentru a evita un eventual cumul al ajutorului, furnizorul de ajutor de stat face verificări anuale ori se asigură că astfel de verificări sunt făcute pentru a se constata dacă SN AIMKC a primit sau nu ceea ce este necesar pentru acoperirea deficitului de finanțare a costurilor de investiții pe durata perioadei de acordare a ajutorului de investiții.

Art. 10. — (1) Textul prezentului ordin se publică integral pe pagina oficială de internet a Ministerului Transporturilor www.mt.ro

(2) Direcția economică din cadrul Ministerului Transporturilor asigură raportarea către Consiliul Concurenței a sumelor alocate SN AIMKC aferente ajutorului de investiții acordat, în conformitate cu Regulamentul Consiliului Concurenței privind procedurile de monitorizare a ajutoarelor de stat, pus în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 175/2007.

(3) Erorile constatate și corecțiile legale, anulări, recalculări, recuperări, rambursări, se raportează Consiliului Concurenței până la 31 martie a anului următor anului de raportare.

(4) Ministerul Transporturilor, prin Direcția transport aerian, transmite Consiliului Concurenței orice informație solicitată cu privire la prezentul ordin.

(5) Direcția economică din cadrul Ministerului Transporturilor are obligația ca, în conformitate cu prevederile art. 29 din Regulamentul privind Registrul ajutoarelor de stat, pus în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 437/2016, să încarce în Registrul general al ajutoarelor de stat acordate în România (RegAS) măsura de ajutor de stat ce face obiectul prezentului ordin, în termen de 5 zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a acestuia. Actul de acordare, plățile, obligațiile de recuperare a ajutoarelor și rambursarea efectivă a respectivelor obligații, aferente acestei măsuri, se vor încărca în RegAS în termen de 7 zile lucrătoare de la data semnării actului sau a publicării acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv de la data instituirii plăților, a obligațiilor de recuperare a ajutoarelor sau a rambursării efective a respectivelor obligații.

(6) Documentația privind sumele alocate cu titlu de ajutor de stat în baza prezentului ordin se păstrează 10 ani de la data acordării ultimului ajutor.

(7) Pe baza datelor introduse de Ministerul Transporturilor, prin Direcția economică, în Registrul general al ajutoarelor de stat acordate în România, se asigură publicarea informațiilor conform art. 9 alin. (1) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 651/2014, pe pagina web <https://regas.consiliulconcurenței.ro/transparență/index.html>

(8) Direcția economică din cadrul Ministerului Transporturilor va transmite Consiliului Concurenței un rezumat al informațiilor referitoare la prezentul ordin, în forma prevăzută la anexa II a Regulamentului (UE) nr. 651/2014, în vederea transmiterii la Comisia Europeană în maximum 20 de zile lucrătoare de la adoptarea ordinului.

(9) SN AIMKC păstrează documentația aferentă ajutoarelor de stat de care beneficiază în baza prezentului ordin pentru o perioadă de cel puțin 10 ani de la data ultimei alocări. Această evidență trebuie să conțină informațiile necesare pentru a demonstra respectarea tuturor condițiilor impuse prin actul de acordare și reglementările comunitare incidente din domeniul ajutorului de stat, cum sunt: datele de identificare a beneficiarului, durata, cheltuielile eligibile, valoarea, momentul și modalitatea acordării ajutorului, originea acestuia, durata, metoda de calcul al ajutoarelor acordate.

Art. 11. — La cererea Comisiei Europene sau a Consiliului Concurenței, Ministerul Transporturilor, prin Direcția transport aerian, va furniza toate informațiile pe care acestea le consideră necesare pentru a stabili dacă ajutorul de stat acordat în baza prezentului ordin este compatibil cu legislația în domeniul ajutorului de stat.

Art. 12. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Lucian Șova

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 7

din 26 aprilie 2018

Dosar nr. 436/1/2018

Completul compus din:

Mirela Sorina Popescu — președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei de Casație și Justiție — președintele completului

Aurel Gheorghe Ilie — judecător la Secția penală

Valentin Horia Șelaru — judecător la Secția penală

Rodica Cosma — judecător la Secția penală

Marius Dan Foițoș — judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală

Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală

Geanina Cristina Arghir — judecător la Secția penală

Francisca Maria Vasile — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 16.205/299/2017 (3.358/2017), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, «perioada executată efectiv» din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare), cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁵ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Valeria Maurer, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marilena Mincă, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 436/1/2018, respectiv sesizarea prin care Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, investită cu soluționarea Dosarului nr. 16.205/299/2017 (3.358/2017), având ca obiect apelul formulat de inculpatul G.N. împotriva Sentinței penale nr. 734 din 20 octombrie 2017 a Judecătoriei Sectorului 1 București, pronunțată în Dosarul nr. 16.205/299/2017, solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de

principiu a următoarei chestiuni de drept, respectiv „în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, «perioada executată efectiv» din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare), cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară”.

De asemenea, a precizat că au fost transmise puncte de vedere asupra problemei de drept deduse judecății formulate de judecătorii instanțelor judecătorești de la curțile de apel Galați, Constanța, Cluj, Oradea, Târgu Mureș, Bacău, Brașov, Suceava, Ploiești, Timișoara, București, Iași.

Totodată, a arătat că a fost depus la data de 29 martie 2018 raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților la data de 2 aprilie 2018, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, inclusiv sub aspectul înrâuririi pe care dezlegarea care se va da dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 o are asupra fondului cauzei, având în vedere că această interpretare are consecință cu privire la stabilirea restului de pedeapsă neexecutat, aspect care influențează aplicarea dispozițiilor art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal.

A arătat că punctul de vedere al parchetului este în sensul că, potrivit dispozițiilor legale anterior menționate, restul de pedeapsă rămas neexecutat în cazul persoanelor condamnate și liberate condiționat la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 poate fi recalculat datorită următoarelor argumente:

Din interpretarea art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 și a dispozițiilor art. V ale Legii nr. 169/2017 rezultă că nu se face distincție între categoriile de persoane condamnate care pot beneficia de incidența acestor prevederi legale.

Prin urmare, legea nu distinge, astfel că, din punctul de vedere al parchetului, în raport cu momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017, se pot întâlni 4 categorii de persoane condamnate care s-ar putea afla în ipoteza normei, și anume: persoanele condamnate care sunt în cursul executării pedepsei la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017; persoanele condamnate care la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 erau liberate condiționat și se aflau în termenul de liberare condiționată; persoanele liberate condiționat, dar cu privire la care termenul se împlinise la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017, în privința acestora pedeapsa considerându-se executată; persoanele condamnate care executaseră integral pedeapsa înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 169/2017.

A apreciat că scopul acestei legi a fost, pe de o parte, de a se asigura o reducere a populației penitenciarelor, iar, pe de altă parte, de a oferi o compensare a vătămării drepturilor.

Dacă primul scop al actului normativ este acela de reducere a populației din penitenciare, este evident că scopul legii este de a se aplica persoanelor încarcerate la momentul intrării sale în vigoare, dar din cel de-al doilea obiectiv al actului normativ, a apreciat că se poate trage concluzia că, prin dorința de a oferi această compensare, sunt avute în vedere și persoanele care la momentul intrării în vigoare a actului normativ erau liberate condiționat și se aflau în termenul de liberare condiționată, întrucât legea nu distinge. De altfel aceste persoane au fost în aceeași situație juridică, ele au executat pedeapsa în condiții necorespunzătoare și, prin urmare, nu s-ar justifica un tratament diferențiat.

Pe de altă parte, o astfel de concluzie se desprinde și din evoluția normativă a actului normativ anterior menționat, întrucât, inițial, aceste dispoziții erau în capitolul dedicat liberării condiționate, iar ulterior au fost introduse în art. 55¹ din legea privind executarea pedepselor, care se referă la condițiile de detenție.

De asemenea, prin faptul că aplicarea acestor dispoziții legale se repercutează asupra restului rămas neexecutat și care atrage consecințe din perspectiva aplicării stării de recidivă, a apreciat că au o natură mixtă, au implicat natura unei norme de drept penal, și, nu în ultimul rând, ele operează concomitent cu liberarea condiționată, nu se reduc exclusiv la persoanele cu vocație la liberarea condiționată, pe de o parte, pentru că au fost scoase din acest capitol; pe de altă parte, aceste dispoziții au fost aplicate independent de formularea sau nu a unei cereri de liberare condiționată, atâta vreme cât s-a constatat incidența lor și pe cale administrativă de către administrația penitenciară, așadar independent de procedura liberării condiționate.

A apreciat că toate acestea sunt argumente în sensul că legea nu face distincție, reducerea restului de pedeapsă poate opera și în cazul acestei categorii de persoane, situație în care restul rămas neexecutat se reduce cu zilele compensatorii și în ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni în termenul liberării condiționate, ceea ce se adaugă la pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune este acest rest redus ca urmare a aplicării și a dispozițiilor art. 55¹ din legea privind executarea pedepselor.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, a declarat debaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 14 februarie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 16.205/299/2017 (3.358/2017) Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, «perioada executată efectiv» din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare), cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară*”.

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a fost sesizată cu apelul formulat de inculpatul G.N. împotriva Sentinței penale nr. 734 din 20 octombrie 2017 a Judecătoria Sectorului 1 București, pronunțată în Dosarul nr. 16.205/299/2017.

Prin Sentința penală nr. 734 din 20 octombrie 2017 a Judecătoria Sectorului 1 București, pronunțată în Dosarul nr. 16.205/299/2017, s-au dispus, printre altele, următoarele:

În baza art. 228 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal și art. 396 alin. (2) și (10) din Codul de procedură penală a fost condamnat inculpatul G.N. la pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt.

În baza art. 67 alin. (1) din Codul penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, pe o durată de 2 (doi) ani, pedeapsa complementară urmând a se executa conform art. 68 alin. (1) lit. c) din Codul penal.

În baza art. 65 alin. (1) și (3) din Codul penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate va fi executată sau considerată ca executată.

În baza art. 104 alin. (2) teza I din Codul penal s-a revocat beneficiul liberării condiționate din executarea pedepsei de 8 ani închisoare aplicate prin Sentința penală nr. 484 din 29.04.2011 a Judecătoria Sectorului 1 București, rămasă definitivă prin nerecurare la data de 23.05.2011, și s-a dispus executarea restului de pedeapsă de 1.321 zile.

În baza art. 104 alin. (2) teza a II-a din Codul penal raportat la art. 43 alin. (1) din Codul penal s-a adăugat la pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare, aplicată în prezenta cauză, restul de 1.321 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 8 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 484 din 29.04.2011 a Judecătoria Sectorului 1 București, rămasă definitivă prin nerecurare la data de 23.05.2011, inculpatul urmând să execute pedeapsa rezultantă de 1 an, 3 luni și 1.321 zile închisoare.

Pentru a dispune astfel, Judecătoria Sectorului 1 București a reținut că la data de 17 mai 2017 a fost înregistrat, sub nr. 16.205/299/2017, Rechizitoriul nr. 1.078/P/2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București din data de 12.05.2017 prin care s-a dispus trimiterea în judecată, sub măsura preventivă a controlului judiciar, a inculpatului G.N., pentru săvârșirea infracțiunii de furt prevăzute de art. 228 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal.

În fapt, s-a reținut că la data de 27.01.2017, în jurul orelor 10:45—10:50, inculpatul G.N. a pătruns în sala de conferințe Alcyone situată la mezaninul hotelului Radisson Blu, din București, Calea Victoriei nr. 63—81, sectorul 1, unde, profitând de neatenția persoanei vătămate B.E., a sustras un telefon mobil marca Samsung Galaxy A5 Gold, prejudiciul produs fiind estimat la suma de 2.000 lei.

Având în vedere că inculpatul a beneficiat de liberarea condiționată din executarea pedepsei de 8 ani închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. 484 din 29.04.2011 a Judecătoria Sectorului 1 București, rămasă definitivă prin nerecurare la data de 23.05.2011, având un rest de pedeapsă neexecutat de 1.321 zile, instanța a constatat incidența stării de recidivă postcondamnatorie.

Sub aspectul individualizării pedepsei care a fost aplicată inculpatului, instanța a avut în vedere limitele speciale ale pedepsei, reținând că în cauză este incidentă cauza de reducere a limitelor pedepsei prevăzute de art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală privind procedura în cazul recunoașterii vinovăției, precum și criteriile stabilite prin art. 74 din Codul penal.

În consecință, în baza art. 228 alin. (1) din Codul penal a constatat că pedeapsa aplicabilă pentru săvârșirea infracțiunii de furt este de la 6 luni la 3 ani închisoare, alternativ cu amendă, iar în urma aplicării dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, instanța a constatat că noile limite reduse sunt închisoarea de la 4 luni la 2 ani, respectiv între 135 și 225 zile-amendă.

În aceste condiții s-a orientat la pedeapsa principală de 1 an și 3 luni închisoare.

Având în vedere că, prin Sentința penală nr. 1.607 din 13.10.2014 a Judecătoriei Găești, rămasă definitivă prin necontestare la data de 17.10.2014, s-a dispus liberarea condiționată a inculpatului G.N. din executarea pedepsei de 8 ani închisoare aplicate prin Sentința penală nr. 484 din 29.04.2011 a Judecătoriei Sectorului 1 București, rămasă definitivă prin nerecurare la data de 23.05.2011, fapta dedusă judecării fiind comisă și descoperită în interiorul termenului de supraveghere, în baza art. 104 alin. (2) teza I din Codul penal, instanța de fond a revocat beneficiul liberării condiționate din executarea pedepsei de 8 ani închisoare și a dispus executarea restului de pedeapsă de 1.321 zile.

În baza art. 104 alin. (2) teza a II-a din Codul penal raportat la art. 43 alin. (1) din Codul penal a adăugat la pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare, aplicată în prezenta cauză, restul de 1.321 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 8 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 484 din 29.04.2011 a Judecătoriei Sectorului 1 București, rămasă definitivă prin nerecurare la data de 23.05.2011, inculpatul urmând să execute pedeapsa rezultantă de 1 an, 3 luni și 1.321 zile închisoare.

Împotriva Sentinței penale nr. 734 din 20 octombrie 2017 a Judecătoriei Sectorului 1 București, pronunțată în Dosarul nr. 16.205/299/2017, a declarat apel în termen inculpatul G.N., solicitând, în esență, reindividualizarea pedepsei.

La termenul din data de 14 februarie 2018, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, din oficiu, a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre care să dea o rezolvare de principiu asupra următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, «perioada executată efectiv» din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară”.

III. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a reținut că normele de drept intern apreciate a fi relevante în speța dedusă judecării sunt următoarele: art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal; art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 a fost introdus prin art. I pct. 3 din Legea nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 18 iulie 2017), art. 41 alin. (1) din Codul penal (Recidiva), art. 43 alin. (1) din Codul penal (Pedeapsa în caz de recidivă), art. 104 alin. (2) din Codul penal (Revocarea liberării condiționate).

S-a apreciat că, în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, **trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, „perioada executată efectiv” din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017** (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară).

S-a arătat că, după cum rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013, redate anterior, în ipoteza executării pedepsei în condiții necorespunzătoare, la calcularea „pedepsei executate efectiv” se are în vedere, indiferent de regimul de executare a pedepsei, ca măsură compensatorie, și executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare, în sensul că „pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, chiar dacă acestea nu sunt consecutive, se consideră executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată”.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 55¹ alin. (8) din același act normativ, „Perioada pentru care se acordă zile considerate ca executate în compensarea cazării în condiții necorespunzătoare se calculează începând cu 24 iulie 2012”.

Prin urmare, în condițiile în care legiuitorul nu distinge, în ceea ce privește categoriile de persoane care beneficiază de dispozițiile legale menționate, între condamnații care se află/se aflau încă în stare de deținere la data intrării în vigoare a normei în discuție (introdusă prin art. I pct. 3 din Legea nr. 169/2017) și cei care deja fuseseră liberați condiționat, *s-a susținut* că modalitatea de calcul al „pedepsei executate efectiv” de la art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013 se aplică ori de câte ori o persoană condamnată a executat pedeapsa în condiții necorespunzătoare, ulterior datei de 24 iulie 2012 [menționată la art. 55¹ alin. (8) din Legea nr. 254/2013], dacă nu au fost despăgubite pentru condiții necorespunzătoare de detenție, în condițiile art. VI alin. (2) din Legea nr. 169/2017.

În opinia instanței care a înaintat sesizarea, considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare se face nu numai în vederea calculării fracțiunii din pedeapsă ce trebuie executată pentru a putea fi acordată liberarea condiționată, în condițiile art. 99 și 100 din Codul penal, ci și pentru calcularea executării — ulterior datei de 24 iulie 2012 — a pedepsei pronunțate cu privire la persoana condamnată, dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 nefiind cuprinse în capitolul VIII din lege, privind liberarea condiționată, ci în capitolul IV, privind condițiile de detenție, ambele din titlul III (Executarea pedepselor privative de libertate).

Recalcularea unei pedepse anterioare, începând cu data de 24 iulie 2012, din executarea căreia persoana condamnată a fost liberată condiționat, potrivit dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, în cazul în care persoana este judecată pentru o nouă infracțiune, poate avea ca efect:

— fie reducerea restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară (reținându-se în continuare comiterea celei de-a doua infracțiuni în timpul termenului de supraveghere), situație în care sunt incidente dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, având ca urmare reducerea restului de pedeapsă ce se adaugă la pedeapsa pronunțată pentru noua infracțiune săvârșită, față de dispozițiile art. 5 din Codul penal;

— fie înlăturarea restului rămas neexecutat sau reducerea acestuia (cu reținerea comiterii celei de-a doua infracțiuni după împlinirea termenului de supraveghere), situație în care sunt incidente dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, având

drept consecință reținerea stării de recidivă postexecutorie [și majorarea cu jumătate a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, potrivit art. 43 alin. (5) din Codul penal] pentru faptele comise ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017, iar pentru faptele comise anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 — numai în măsura în care pedeapsa aplicată potrivit tratamentului sancționator de la art. 43 alin. (5) din Codul penal este mai mică decât cea aplicată potrivit dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Codul penal, respectându-se astfel principiul aplicării legii penale mai favorabile.

IV. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

În urma analizei condițiilor de admisibilitate a sesizării, efectuate în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a concluzionat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, justificat de faptul că sesizarea aparține unei curți de apel investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel) care a constatat, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept a cărei dezlegare nu a mai fost supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție, nestatuându-se asupra ei printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare.

Totodată, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a considerat că de lămurirea acestei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei în care a fost invocată deoarece categoriile de persoane susceptibile de incidența art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 sunt, în raport cu momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017:

a) persoanele condamnate aflate în curs de executare a pedepsei în condiții de detenție;

b) persoanele condamnate liberate condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 și aflate în termenul liberării condiționate;

c) persoanele condamnate liberate condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 și aflate după expirarea termenului liberării condiționate, deci după considerarea ca executată a pedepsei;

d) persoanele condamnate care au executat, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017, integral pedeapsa în penitenciar.

S-a arătat că incidența art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 cu privire la toate categoriile anterior menționate este susținută de principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, respectiv de faptul că nu se face distincție între categoriile de persoane condamnate, beneficiare ale acestor reglementări.

Totodată, s-a arătat că trebuie avut în vedere și scopul legii — soluție de reducere a suprapopulării din penitenciare și de compensare a vătămării drepturilor ce rezultă din acest aspect — astfel cum s-a arătat în Expunerea de motive a Legii nr. 169/2017, de modificare a Legii nr. 254/2013.

Dacă primul obiectiv vizează persoanele condamnate aflate în curs de executare în momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017, cel de al doilea vizează atât categoriile precizate anterior (tuturor acestor persoane le-au fost vătămăte drepturile prin executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare), cât și persoanele care la momentul intrării în vigoare a actului normativ erau liberate condiționat și se aflau în termenul de liberare condiționată, întrucât legea nu distinge.

De altfel, situația acestora fiind identică (executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare) și tratamentul juridic aferent acestei situații trebuie să fie identic, respectiv recunoașterea beneficiului art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 tuturor categoriilor enunțate.

S-a arătat că, în cauza ce face obiectul sesizării, interesează categoria persoanelor condamnate liberate condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 și aflate în cursul

termenului liberării condiționate și care, în cursul acestui termen, săvârșesc o nouă infracțiune.

În această ipoteză, prin efectul compensatoriu prevăzut de art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pedeapsa aplicată pentru prima infracțiune, aceea din a cărei executare a fost liberat condiționat condamnatul, va fi considerată ca executată mai devreme ca urmare a restului de pedeapsă rămas neexecutat mai mic.

Acest rest de pedeapsă rămas neexecutat (cu care se va opera în urma revocării liberării condiționate, în vederea aplicării tratamentului sancționator) se va determina deducând din pedeapsa de executat perioada efectiv executată, precum și perioada zilelor calculate ca executate, în considerarea condițiilor necorespunzătoare de detenție.

Restul astfel identificat se va adăuga la pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecării și comisă în cursul termenului de liberare condiționată.

În consecință, în opinia Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, „perioada executată efectiv” din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară).

V. Opiniile instanțelor judecătorești

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție: Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel București și Curtea de Apel Iași care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate.

În principal s-au conturat următoarele opinii:

Într-o primă opinie exprimată de Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel București (opinie majoritară) Tribunalul București (în majoritate), Tribunalul Călărași, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Caraș-Severin, Tribunalul Brașov, Tribunalul Bacău, Tribunalul Bihor, Tribunalul Teleorman, Judecătoria Moinești s-a susținut că pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal **trebuie recalculată**, începând cu data de 24.07.2012, „perioada executată efectiv” din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare), cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară.

În cea de-a doua opinie exprimată de Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București (opinie minoritară), Tribunalul București (în opinie minoritară), Tribunalul Ialomița, Tribunalul Covasna, Tribunalul Neamț, Tribunalul Hunedoara, Judecătoria Cluj-Napoca, Judecătoria Baia Mare, Judecătoria Zalău, Judecătoria Roman, Judecătoria Botoșani (jurisprudență — 1 hotărâre), Judecătoria Bacău (în opinie majoritară), Judecătoria Deva — s-a apreciat că, în interpretarea

dispozițiilor art. 551 din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, **nu trebuie recalculată**, începând cu data de 24.07.2012, „perioada executată efectiv” din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017.

În cea de-a treia opinie exprimată — Tribunalul Vaslui și instanțele arondate, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Arad, Tribunalul Constanța, Curtea de Apel Târgu Mureș — s-a considerat că, în cazul revocării unei liberări condiționate ce fusese dispusă înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 169/2017, se revocă întreg restul rămas neexecutat din pedeapsa anterioară, indicat în sentința de liberare, se aplică o nouă pedeapsă conform regulilor de la recidivă postcondamnatorie sau pluralitatea intermediară, iar problema aplicării dispozițiilor art. 551 din Legea nr. 254/2013 vizează pedeapsa astfel rezultantă și este o chestiune ce se rezolvă în cursul executării pedepsei, în vederea calculării fracției pentru o nouă liberare condiționată.

Nu au exprimat un punct de vedere propriu: Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Alba Iulia, instanțe care au indicat doar că nu au jurisprudență.

Curtea de Apel Craiova și instanțele din raza sa de activitate au exprimat puncte de vedere privind primele două opinii arătate mai sus, fără a se putea decela care este opinia majoritară.

VI. Examenul jurisprudenței

Instanțele la care au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie sunt: Curtea de Apel Suceava (Judecătoria Botoșani — Sentința penală nr. 61 din 16 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 19.873/193/2017), Curtea de Apel București — Secția a II-a penală — Decizia penală nr. 1.471/A din 25 octombrie 2017 pronunțată în Dosarul nr. 2.024/339/2015; Decizia penală nr. 1.517/A din 31 octombrie 2017 pronunțată în Dosarul nr. 14.411/1.748/2016; Decizia penală nr. 1.349/A din 6 octombrie 2017 pronunțată în Dosarul nr. 15.941/1.748/2016 (Judecătoria Sectorului 1 București — Sentința penală nr. 8 din 11 ianuarie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 29.143/299/2017).

VII. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Nu au fost identificate decizii relevante legate strict de problema de drept supusă dezlegării.

IX. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu a fost identificată jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului privind problema de drept supusă dezlegării.

A fost identificată jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului — prin care se constată condițiile improprie de detenție din penitenciarele românești și se reamintește faptul că acest lucru înseamnă încălcarea dispozițiilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, menționându-se totodată că „... nu este sarcina Curții să stabilească ce măsuri reparatorii ar fi indicat de luat de către un stat pârât în conformitate cu obligațiile acestuia prevăzute la art. 46 din convenție...”, dar și faptul că „... eforturile constante și pe termen lung, precum adoptarea unor măsuri suplimentare, trebuie continuate pentru a ajunge la o deplină conformitate cu art. 3 și 46 din Convenție.” (Cauza *Iacov Stanciu c. România*).

X. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de

procedură penală a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Au fost înaintate puncte de vedere de către Colectivul de drept penal al Catedrei de drept public din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca și de Departamentul de drept public al Facultății de Drept din cadrul Universității de Drept din Timișoara, ambele puncte de vedere fiind în sensul necesității recalculării perioadei efectiv executate din pedeapsa din a cărei executare a fost dispusă liberarea condiționată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsă pentru fiecare 30 de zile executate efectiv în condiții necorespunzătoare).

XI. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informare juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cu privire la chestiunea de drept care formează obiectul sesizării prealabile în Dosarul nr. 436/1/2018 s-a opinat că, în interpretarea dispozițiilor art. 551 alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, în cazul persoanelor liberate condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în scopul aplicării tratamentului sancționator prevăzut în art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal trebuie recalculată, începând cu data de 24 iulie 2012, „partea efectiv executată” din durata pedepsei închisorii — pedeapsă din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat. Recalcularea se realizează în condițiile art. 551 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 (considerându-se executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare) și are ca efect reducerea duratei restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară.

XII. Dispozițiile legale supuse interpretării

Art. 551 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal:

„Art. 551. — Compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare

(1) La calcularea pedepsei executate efectiv se are în vedere, indiferent de regimul de executare a pedepsei, ca măsură compensatorie, și executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare, caz în care, pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, chiar dacă acestea nu sunt consecutive, se consideră executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată.

(2) În sensul prezentului articol se consideră condiții necorespunzătoare cazarea unei persoane în oricare centru de detenție din România care a avut lipsuri la condițiile impuse de standardele europene.

(3) În sensul prezentului articol se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare cazarea în oricare dintre situațiile următoare:

a) cazarea într-un spațiu mai mic sau egal cu 4 mp/deținut, care se calculează, excluzând suprafața grupurilor sanitare și a spațiilor de depozitare a alimentelor, prin împărțirea suprafeței totale a camerelor de deținere la numărul de persoane cazate în camerele respective, indiferent de dotarea spațiului în cauză;

b) lipsa accesului la activități în aer liber;

c) lipsa accesului la lumină naturală sau aer suficient ori disponibilitatea de ventilație;

d) lipsa temperaturii adecvate a camerei;

e) lipsa posibilității de a folosi toaleta în privat și de a se respecta normele sanitare de bază, precum și cerințele de igienă;

f) existența infiltrațiilor, igrasiei și mucegaiului în pereții camerelor de detenție.

(4) Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și la calcularea pedepsei executate efectiv ca măsură

preventivă/pedeapsă în centrul de rețineră și arestare preventivă în condiții necorespunzătoare.

(5) În sensul prezentului articol nu se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare ziua sau perioada în care persoana a fost:

a) internată în infirmerii din cadrul locurilor de deținere, în spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, a Ministerului Afacerilor Interne sau din rețeaua sanitară publică;

b) în tranzit.

(6) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică în cazul în care persoana a fost despăgubită pentru condiții necorespunzătoare de detenție, prin hotărâri definitive ale instanțelor naționale sau ale Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru perioada pentru care s-au acordat despăgubiri și a fost transferată sau mutată într-un spațiu de detenție având condiții necorespunzătoare.

(7) Beneficiul aplicării dispozițiilor alin. (1) nu poate fi revocat.

(8) Perioada pentru care se acordă zile considerate ca executate în compensarea cazării în condiții necorespunzătoare se calculează începând cu 24 iulie 2012.”

Art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 a fost introdus prin art. I pct. 3 din Legea nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 18 iulie 2017), care mai prevede, la art. V, că:

„(1) În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Biroul evidență și organizarea muncii din cadrul fiecărei unități va deschide o fișă de evidență pentru fiecare persoană privată de libertate în care vor fi consemnate clădirile în care a fost cazată pe parcursul pedepsei.

(2) Pentru persoanele private de libertate care au început executarea pedepsei înainte de 24 iulie 2012 fișa prevăzută la alin. (1) va cuprinde numai informațiile relevante ulterioare acestei date. (...)”.

De asemenea, potrivit art. VI alin. (2) din Legea nr. 169/2017, „Prevederile prezentei legi se aplică în mod corespunzător persoanei condamnate aflate temporar, la solicitarea organelor judiciare, în centrele de rețineră și arestare preventivă potrivit art. 45 alin. (6) din Legea nr. 254/2013, cu modificările și completările ulterioare, și persoanei private de libertate care a executat în condițiile art. 55¹ alin. (2) din Legea nr. 254/2013, cu modificările și completările ulterioare, pedepse și/sau măsuri privative de libertate în centre de rețineră și arestare preventivă, în situația în care față de aceasta se dispune o pedeapsă privativă de libertate și nu a fost despăgubită pentru condiții necorespunzătoare de detenție, prin hotărâri definitive ale instanțelor naționale sau ale Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru această perioadă.”

Art. 41 alin. (1) din Codul penal (Recidiva):

„Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare”.

Art. 43 alin. (1) din Codul penal (Pedeapsa în caz de recidivă):

„Dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.”

Art. 104 alin. (2) din Codul penal (Revocarea liberării condiționate):

„Dacă după acordarea liberării cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, care a fost descoperită în termenul de supraveghere și pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă liberarea și dispune executarea restului de pedeapsă. Pedeapsa pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor de la recidivă sau pluralitate intermediară.”

XIII. Opinia judecătorului-raportor

Referitor la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, opinia judecătorului-raportor a fost în sensul de admitere a sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 16.205/299/2017 (3.358/2017) și, pe fond, pronunțarea unei hotărâri prealabile prin care să se stabilească că „perioada executată efectiv” din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 nu trebuie recalculată, în vederea determinării restului de pedeapsă rămas neexecutat și aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal.

XIV. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel București, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării

Înalta Curte de Casație și Justiție reține că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală justificat de faptul că sesizarea aparține unei curți de apel investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel), care a constatat, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept a cărei dezlegare nu a mai fost supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție, nestatuându-se asupra ei printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare.

Totodată, de lămurirea acestei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei în care a fost invocată incidența art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 care, în raport, cu momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 va determina, în speță, existența sau nu a unui rest rămas neexecutat din pedeapsa anterioară, din a cărei executare inculpatul a fost liberat condiționat, cu consecințe asupra individualizării concrete a pedepsei.

II. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită:

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în conformitate cu dispozițiile art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013, introduse prin Legea nr. 169/2017, dispoziții care reglementează „compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare”, la calcularea pedepsei executate efectiv se are în vedere, indiferent de regimul de executare a pedepsei, ca măsură compensatorie, și executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare, caz în care, pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, chiar dacă acestea nu sunt consecutive, se consideră executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată.

În temeiul dispozițiilor art. 55¹ alin. (8) din Legea nr. 254/2013, perioada pentru care se acordă zile considerate ca executate în compensarea cazării în condiții necorespunzătoare se calculează începând cu 24 iulie 2012.

În cuprinsul dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, legiuitorul nu distinge, în acordarea măsurii compensatorii, între persoanele private de libertate aflate în executarea pedepsei închisorii la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 și persoanele liberate condiționat și nu limitează aplicarea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013 la persoanele private de libertate aflate în

executarea pedepsei închisorii la momentul intrării în vigoare a legii menționate.

În consecință, în absența unui temei legal, persoanele liberate condiționat anterior momentului intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 nu pot fi excluse din sfera de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, în ipoteza în care sunt incidente dispozițiile art. 104 alin. (2) din Codul penal privitoare la revocarea liberării condiționate.

Totodată, evoluția procesului legislativ care a condus la adoptarea Legii nr. 169/2017 relevă, cu claritate, voința legiuitorului de a nu limita aplicarea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013 la persoanele private de libertate aflate în executarea pedepsei închisorii la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 și de a nu limita acordarea măsurii compensatorii la instituția liberării condiționate, aplicabilă ulterior intrării în vigoare a legii menționate.

În acest sens se remarcă faptul că, în forma inițială a proiectului legii, aprobată în Guvern, dispozițiile privitoare la măsura compensatorie erau incluse în capitolul consacrat liberării condiționate din Legea nr. 254/2013, iar inițiatorul restrângea în mod explicit aplicabilitatea acestor dispoziții la instituția liberării condiționate.

Modificările operate ulterior de legiuitor asupra formei inițiale a proiectului, prin eliminarea reglementării măsurii compensatorii din capitolul consacrat liberării condiționate și includerea acestei reglementări în capitolul dedicat condițiilor de detenție, dar mai ales prin eliminarea referirii la liberarea condiționată, reflectă voința acestuia de a nu restrânge aplicabilitatea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013 la persoanele private de libertate aflate în executarea pedepsei închisorii, care au vocația de a beneficia de liberarea condiționată ulterior intrării în vigoare a legii menționate.

Așadar, excluderea persoanelor liberate condiționat anterior, din sfera de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din

Legea nr. 254/2013, atunci când devin incidente dispozițiile în materia revocării liberării condiționate, ar contraveni voinței legiuitorului, care rezultă din evoluția procesului legislativ.

Ca atare, aplicând dispozițiile art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, instanța de judecată trebuie să recalculeze „partea efectiv executată” din durata pedepsei închisorii, considerând executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare începând cu 24 iulie 2012.

Pe baza recalculării, instanța de judecată determină partea considerată ca executată prin acordarea măsurii compensatorii și reduce în mod corespunzător durata restului rămas neexecutat din pedeapsa închisorii.

În ceea ce privește însă efectele concrete ale acestei recalculări asupra stării de recidivă, revocării sau nu a liberării condiționate și altele asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că acestea nu fac obiectul sesizării de față, motiv pentru care nu se va pronunța asupra lor.

În consecință, față de toate aceste considerente, în conformitate cu dispozițiile art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, va admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 16.205/299/2017 (3.358/2017) și va stabili că, *în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată — începând cu data de 24.07.2012 — perioada executată efectiv din pedeapsa din a cărei executare a fost dispusă liberarea condiționată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor calculate ca executate în considerarea condițiilor de detenție necorespunzătoare.*

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 16.205/299/2017 (3.358/2017), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, «perioada executată efectiv» din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare), cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară”.

Stabilește că, *în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012 — perioada executată efectiv din pedeapsa din a cărei executare a fost dispusă liberarea condiționată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor calculate ca executate în considerarea condițiilor de detenție necorespunzătoare.*

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 26 aprilie 2018.

Președintele cu delegație al Secției penale
a Înaltei Curți de Casație și Justiție,
judecător **Mirela Sorina Popescu**

Magistrat-asistent,
Valeria Maurer

ACTE ALE UNIUNII NAȚIONALE A PRACTICIENILOR ÎN INSOLVENȚĂ DIN ROMÂNIA

UNIUNEA NAȚIONALĂ A PRACTICIENILOR ÎN INSOLVENȚĂ DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, aprobat prin Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007

În temeiul art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Congresul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România, reunit la Mamaia în data de 25 mai 2018, hotărăște:

Art. I. — Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, aprobat prin Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 875 din 7 noiembrie 2017, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 8, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Formele de exercitare a profesiei se pot asocia liber, conform dreptului de liberă asociere, pentru gestionarea în bune condiții a procedurilor de insolvență, fără ca forma de asociere rezultată să fie înscrisă în Tabloul UNPIR sau Registrul formelor de organizare.”

2. La articolul 59, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 59. — (1) Consiliul de conducere al filialei este format din 3 membri titulari pentru filialele ce au sub 100 de membri și poate crește până la 5 în cazul filialelor cu peste 100 de membri, dintre care un președinte, precum și 2 membri supleanți, aleși de adunarea generală pentru o perioadă de 4 ani. Pentru președintele și membrii consiliului de conducere al filialei se aplică prevederile art. 59 alin. (1) și (2) din O.U.G.”

3. La articolul 97, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Pentru opozabilitatea față de terți, secretariatul general va elibera un certificat constatator, scutit de taxe, care va menționa starea juridică a formei de organizare, numele și numărul matricol al lichidatorului.”

4. La articolul 109 alineatul (3), după litera i) se introduc două noi litere, literele j) și k), cu următorul cuprins:

„j) taxe de participare la manifestări științifice/seminare profesionale organizate în interesul membrilor. Organizarea unor astfel de manifestări se va realiza în limitele impuse de art. 78 alin. (2) din Statut;

k) taxe din alte activități organizate în interesul membrilor.”

Art. II. — Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007 privind aprobarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 875 din 7 noiembrie 2017, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Președintele Uniunii Naționale
a Practicienilor în Insolvență din România,
Niculae Bălan

Secretarul general al Uniunii Naționale
a Practicienilor în Insolvență din România,
Alexandru Frumosu

Mamaia, 25 mai 2018.
Nr. 2.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

